

A window view of a fjord with boats and mountains. The scene is framed by a dark window frame. In the foreground, a wooden boat is docked on the left. In the middle ground, several other boats are visible on the water. The background features steep, rocky mountains under a clear sky. The overall color palette is dominated by blues and greys, with some highlights in white and yellow.

TAK AKORÁT

JOSTEIN
GAARDER

/ Přeložila Jarka Vrbová

KNIHA ZLIN

Tak akorát

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Jostein Gaarder

Tak akorát – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TAK
AKORÁT

/ Přeložila
Jarka Vrbová

JOSTEIN GAARDER

Krátké vyprávění téměř o všem

≡ KNIHA ZLIN

This translation has been published with the financial support
of NORLA, Norwegian Literature Abroad.

Tento překlad vychází s finanční podporou literární
agentury NORLA.

CHATA U JEZERA
23. DUBNA 2009

MILÍ VŠICHNI

Jdu přímo od Marianne a je mi jasné, že od této chvíle bude všechno jinak. Všechno se ve mně bouří a to, co se v dohledné době stane, na nás všech tak či onak zanechá stopy. Není cesty zpět k nějakému normálnímu stavu. Pomyšlení na to mě bolí.

Přišel jsem sem nahoru teprve před chvílí, běžel jsem k jezírku a spustil člun na vodu, to musím vždycky, dokud je naše místo netknuté a teprve se připravuje na léto.

Kolem jezírka jsou ještě tu a tam zbytky sněhových závějí, jako mizející svědectví o opevnění dlouhé zimy. Momentálně je teplota na bodu mrazu, ale na vodě už led není, ani hluboko v zálivu.

Odemykám a odkládám tašky, pak se vrhnu k okenicím a zatopím v obojích kamnech. Západním oknem vidím, že tak za hodinu se sluneční kotouč dotkne hladiny jezírka.

Většinu úkonů musím dělat jednou rukou, tedy alespoň ty, které vyžadují jemnou motoriku, tahle moje potíže trvá už několik měsíců. Teprve dnes jsem se dozvěděl, co mi je.

Zebou mě nohy. Neměl jsem sílu stavit se doma a vzít si teplé boty a teplé oblečení, ale doma stejně nikdo není. Zaskočil jsem jen do obchodu pro nejnnutnější jídlo. Nakoupil jsem si na čtyřadvacet hodin.

Tady nahoře je dostatek holínek a teplých svetrů a našel jsem i teplé vlněné ponožky.

Netrvá dlouho a roztopená kamna kolem sebe šíří příjemné teplo. Je to výhoda malé chaty, skromnost se vyplácí.

Po rozmluvě s Marianne jsem pocítil nutkavou touhu být sám, úplně se izolovat.

Nemám jasnou mysl, věre to ve mně, jsem zděšený, bez sebe, ale musím to ze sebe dostat a rozhodnout se; musím učinit rozhodnutí, a tak píšu, je to jediný způsob, jak se přinutit myslet soustředěně. Musím se ale trochu snažit, aby myšlenky dostaly hutnější tvar, než najdou cestu k papíru. V celkovém duševním chaosu už začínám tušit červenou nit, byť netuším, kam mě dovede.

A napadá mě, že nepíšu možná jen pro sebe, ale ani jen pro své nejbližší. Že mám teď možnost podat svého druhu rozvahu o celém lidském rodu.

Poněvadž co je to člověk? Otázka se může jevit jako naivní. A napadá mě, že jsem ji vlastně nikdy nepromyslel systematicky.

Nic v mé situaci není jedinečné, právě naopak. Jsem jen jedním z nás a v téhle roli zůstanu po celý večer a celou noc, kdy budu na chatě psát. Sám sobě jsem stanovil lhůtu čtyřicet hodin.

Jsme tak nezměrně, tak bezedně bohatí na životní dojmy, na poznání, vzpomínky a vztahy k sobě navzájem. A když tady skončíme, všechno se rozplyne a zmizí, bude zapomenuto.

Svět je raněný, krvácí. Teď jsem na řadě já. Jednou ten den přijít musel. Přišel jako nečekaný políček. Nebo jako brutální rána pěstí do nosu.